

JAZZ

Lena Nyman

«Beautiful Silence»

Grappa

Kunne ha brukt sine evner som sanger enda mer

123 456

70-tallets symfoniske rock. ikke minst i låtene der hammond-orgelet duver gjennom melodiene.

PLATEN ER FIN å høre på, men av og til balanserer Nyman på en musikalsk line. Det gjelder spesielt de norskspråklige «Sola Mi», «Lille Spire» og «Stole På». Her er Nyman på sitt mest romantisk personlige tekstmessig. Sangen er også mer fremtredende og mindre integrert i resten av musikken enn i de engelskspråklige låtene.

Her kunne hun ha havnet i en søtlaten «Idol»-felle. Men hun redder seg med overraskende og spennende instrumentale grep. Likevel fremstår de tre låtene hun synger på sunnmørsdialekt noe svakere enn høydepunkter som «Not Ready», «It's Up To You» eller «Inspiration».

NYMARK HAR studert musikk i Oslo, men vendte hjem til Sula på Sunnmøre, til «Beautiful Silence» ut mot havet, nær naturen. Platen er også innspilt på Sunnmøre, i studioet Ocean Sound Recordings på Giske. Produsent er Juhani Silvola, og musikerne er Andreas Ulvo på piano og andre tangentinstrumenter som Hammondorgel og elpiano. Ellen Andrea Wang spiller el- og kontrabass, Martin Langlie tar seg av trommer og elektronikk, mens Nyman selv spiller på saksofoner, tverrfløyte og bassklarinet.

TEMAENE I TEKSTENE er gjennomgående personlige, nære og vare. Det kan være hvordan det er å vente på telefonen som aldri kommer, lete etter inspirasjon, nyte tilværelsen i en vakker hage, filosofere over forhold som gikk tapt eller det risikable i å stole på kjærligheten. Det er mindre originalt enn musikken.

Men fordi «Beautiful Silence» er som en fargerik og likevel helhetlig musikalsk vev, blir totalen stemningsskapende. Det hadde likevel vært å ønske at Nyman kunne ha brukt litt mer av sine evner som sanger på denne utgivelsen. På flere av låtene klarer hun å tilføre mye med sangen, på andre blir hun i overkant ungpikaktig flink i mine ører.

OLAV GORSETH

Skandinaver i Leipzig

Fin, men noe ensformig blåsermusikk.

KLASSISK

Oslo Kammerakademi

Leipzig!
Lawo

123 456

OSLO KAMMERAKADEMI plate-debuterte for et par år siden med et rent Beethoven-program – dels to tidlige verk for blåseroktett, dels en transkripsjon av hans 7. symfoni for samme besetning. Nå er de ute med en ny plate, denne gang med blåsermusikk av Edvard Grieg, Johan Svendsen og danske Emil Hartmann – tre skandinaviske komponister som alle var innom det berømte konservatoriet i Leipzig på 1800-tallet. I tillegg rommer platen en komposisjon av deres tyske lærer, Carl Reinicke.

Som på Beethoven-platen er repertoaret en blanding av originalverk og transkripsjoner. En serenade av Hartmann og en oktet av Reinicke blir spilt i de opprinnelige versjonene, mens fagottisten Trond Olav Larsen har transkribert Svendsens Norsk Rapsodi nr. 1, op. 17, og Griegs Lyriske Suite, op. 54 – som jo i øvrig selv opprinnelig var en transkripsjon for orkester av fire lyriske stykker. Den klassiske blåseroktetten består av to oboer, to klarinetter, to fagotter og to horn. **Oslo Kammerakademi** har lysnet klangen litt ved å la en fløyte erstatte den ene oboen.

Det er mye fin blåsermusikk på denne platen. Transkripsjonene er utført

med omhu og omtanke og blir profesjonelt fremført. Hornene smeller dramatisk i Griegs Gangar, og Trolltoget beveger seg flott og effektivt fremover. Det kler også Svendsens orkestermusikk å bli spilt i bonsai-versjon.

Det er selvsagt valg som kan diskuteres, og det er steder både i Grieg og Svendsen som er litt for tunge. At blåserklangen etter hvert begynner å virke noe ensformig, er til gjengjeld ikke transkripsjonenes skyld. Det ligger i selve formatet – noe som de to, ikke spesielt spenstige, originalverkene til Hartmann og Reinicke demonstrerer.

PETER LARSEN

Mørk moro

Hissig jazzrock som mister målet av syne.

JAZZ

EGG3

«The Butcher Diaries»
Bekkerecords

12 3 4 5 6

EGG3S FORRIGE ALBUM, «Butcher Red» (2009), var en frisk liten sak, men fungerte best når den strøk lytteren med hårene. Med «The Butcher Diaries» har Vidar K. Schanke, Ståle Birkeland og Inge Breistein – alle kjent fra Stavangers improvisasjonsmiljø – tatt enda noen skritt i retning hardrock og metal. Det har resultert i en mer interessant utgivelse, om enn noe uforløst.

Med frekke synkoper og hissige støt skaper bandet nesten uimotståelig groove, samtidig som de ikke er redde for å lene seg på tradisjonelle virkemidler fra rocken for å skape dynamikk og driv. «The Butcher Diaries» er en mørk utgivelse; den snurrer, hveser og knurrer mot lytteren, og er akkurat så uforutsigbar at man aldri helt vet hvor man har den. Samtidig er albumet også en humoristisk affære; EGG3 er vittige musikere, som vet å plassere lyd der den både kan overraske og glede. Melodilinjene er vakre, og de mange bruddene er finurlige, men litt for ofte mistet bandet helheten av syne. Det gjør albumet til en i overkant fragmentert affære.

Progressiv og eksperimentell ekstremmetall har

for lengst beveget seg mot jazz, og de siste årene har flere jazzmusikere gitt seg de hardere tonene i vold. En stund ga dette flere interessante konstellasjoner og prosjekter, men akkurat nå virker det som om det plantes på steingrunn i begge leirer. «The Butcher Diaries» har sine stunder, men litt for ofte oppleves den som bare én i rekken av mange utgivelser hvor det tekniske er på plass, men hvor retningen og intensjon glimrer med sitt fravær.

EGG3 spiller på Nattjazz på fredag.

PETER LØNNINGEN

Musikkansvarlig: KJETIL KOPREN ULLEBØ
kjetil.ullebo@bt.no

DAGENS KONSERT

!!! på Nattjazz

Et diskusjonstema som dukket opp i ny og ne tidlig på 2000-tallet, var hvordan man skulle uttale navnet på bandet !!! Sammen med andre New York-band som LCD Soundsystem og The Rapture var !!! blant klodens hippest i en periode etter milleniumskiftet. De tok opp arven fra gamle new wave-band som Gang of Four, Talking Heads og A Certain Ratio, og skapte en spennende hybrid av rock og klubbmusikk. !!! med Nic Offer (bildet) i spissen forsvant etter hvert litt ut av rampelyset, men de har fortsatt å gi spennende musikk i noenlunde samme landskap, senest med albumet «Thriller» i fjor. Riktig – eller i hvert fall anbefalt – uttale var forøvrig "chk chk chk", noe som også fungerte som bandets andre navn.

!!! spiller i Røkeriet i kveld klokken 23.30.

All musikk er folkemusikk.
Jeg har aldri hørt en hest synges.

Louis Armstrong

FRA PLATESAMLINGEN

Billy Hart «Enchance» (Horizon) 1977

Den Nattjazz-aktuelle trommeslageren Billy Hart (73) sin første plate som bandleder er det nok ikke mange som har hørt - og det er synd. Her får vi høre viltre blåsere med en prima rytmeseksjon, som veksler mellom stødig driv og det glade kaos.

Åpningskuttet, med Oliver Lakes «Diff Customs», viser et tettvevd ensemble, med bassist Buster Williams, trompetistene Eddie Henderson og Hannibal Peterson, saksofonist Dewey Redman og pianist Don Pullen. Sammensetningen veksler noe utover platen, og Williams og Dave Holland bytter på bassrollen. Det er også Hollands «Shadow Dance» som utgjør et av platens sterkeste spor, hvor bassisten og Hart swinger fjærlert, med Pullen som en overraskende original og rytmesterk solist.

Det er mye tut og kjøf frijazz, men den vakre balladen «Rashaan is beautiful» sine verdensmusikalske impulser er elektroakustisk 70-talls jazz av beste sort. Med «Enchance» viser Hart seg som en oppfinnsom og uselvisk bandleder med stor spennvidde.

STEPHAN MEIDELL